De tweeling die niet op elkaar lijkt

Tweelingen hebben een bijzondere band met elkaar. Hoe bijzonder vragen wij aan tweelingen uit Bunschoten-Spakenburg. In aflevering 6 van deze serie verhalen Yvonne en Anita Klarenbeek, een gelukkige twee-eiige tweeling ondanks alle verschillen.

HANS VELTMEIJER

Yvonne (l.) en Anita Klarenbeek vormen een gelukkige twee-eiige tweeling. (foto: Hans Veltmeijer)

Een noviteit in deze serie: een tweeling die niet eeneiig is. Yvonne werd eerst geboren, Anita een kwartiertje later, en niet uit dezelfde eicel, dus ook niet met een identiek DNA. En zie hier, 29 jaar later: twee totaal verschillende jonge vrouwen. De een lang en blond, de ander een stuk kleiner en donkerharig. Maar wel allebei met een gulle lach.

'Je kunt beter tweeling met Mareille worden'

„De mensen geloven vaak niet dat wij een tweeling zijn", zegt Yvonne. Ze hebben ook nog twee andere zussen, van vier en zes jaar ouder. Ook die hebben donker haar. Eén van die twee, Mareille, lijkt wel sprekend op Anita. Wat gewoon is bij tweelingen gebeurt bij deze twee zussen waar vier jaar verschil tussen zit: de een wordt voor de ander aangezien. En hun moeder merkte eens op: „Je kunt beter tweeling met Mareille worden."
Yvonne en Anita leken zelfs in de kindertijd niet op elkaar. Maar hun moeder wilde wel genieten van het bezit van een tweeling dus trok ze de meisjes dezelfde kleren aan en legde ze ze naast elkaar in één kinderwagen. Maar dat kon ze maar volhouden tot groep 3 van de basisschool. Toen al hadden de meisjes geen zin meer om dezelfde kleding te dragen.

De ene stoer, de ander poppenmeisje

Op basisschool De Ark zaten ze bij elkaar in dezelfde groep. Moeder vond dat geen goed idee, maar het moest wel, want meer groepen waren er niet per leeftijdscategorie. Ze speelden altijd samen en deelden aanvankelijk een slaapkamer. Maar zodra ze de kans kregen, eisten ze hun eigen kamer op. Dan gingen ze op zondagen 'kamertje ruilen'.
De interesses liepen al op jonge leeftijd uiteen. Yvonne was 'een echt poppenmeisje' en ging op jazzballet, de stoerdere Anita gaf niets om poppen en leefde zich uit op het handbalveld.
De puberteit openbaarde zich ook geheel verschillend bij de twee. Anita koerste daar rustig en braaf doorheen, maar voor Yvonne vormde het een woelige fase in haar leven. Ze was eigenwijs, soms brutaal en kwam in de weekenden standaard te laat thuis van het uitgaansleven. Daar had ze dan wel Anita voor nodig om de straf te verzachten. Ze haalde haar zus over om ook wat langer weg te blijven, zodat de pijn werd gedeeld. Ze trokken samen op, maar vlogen elkaar ook regelmatig in de haren. „Best een heftige periode, die puberteit", blikken ze terug.

Leren versus werken

Het was ook de tijd dat Yvonne op het Farel College van havo/vwo op het vmbo belandde, bij haar zus. Daarna kreeg ze de smaak van het leren te pakken en studeerde ze zichzelf omhoog van het mbo naar het hbo en uiteindelijk de universiteit. Ze bleef thuis wonen en reisde met de trein op en neer naar Utrecht en later naar Amsterdam. „Achteraf was ik liever op kamers gegaan", zegt ze nu. „De studententijd is zo leuk, met weinig verplichtingen. Ik ga mijn kinderen aanmoedigen om daar optimaal van te genieten en wel op kamers te gaan."

'Anita kan chillen en ik kan niet stilzitten'

Ze studeerde af in de orthopedagogiek en werkt sinds kort als juf en interne begeleidster op de basisschool in Eemdijk. Daarnaast is ze een dag in de week actief voor de Bosmankliniek in Bunschoten-Spakenburg.

Yvonne was dus gek op leren, maar Anita moest er niets van hebben. Direct na het vmbo ging zij vier dagen in de week werken in een kapsalon in Hoogland en een dag in de week naar de kappersopleiding in Leusden. Veertien jaar later werkt ze nog steeds met plezier in dezelfde kapsalon in Hoogland. Haar zussen vinden het wel handig, een kapster in de familie.

Overeenkomsten

Ze hebben een korte periode samen een bijbaantje gedaan: tijdschriften bezorgen. Maar de wijk werd al snel in tweeën verdeeld. Daarna ging Yvonne de horeca in en koos Anita voor de supermarkt. Ook qua karakter waren er weinig gelijkenissen. Dat is nog steeds zo. „Anita kan chillen en ik kan niet stilzitten."
Hun vriendengroepen waren ook niet dezelfden, maar ze werden wel van elkaar gedoogd. Als de een de ander eens meenam, dan werd de tweelingzus voor een vriendinnetje aangezien. En toch vonden ze het fijn om tijdens vakanties te kunnen vertellen dat ze tweeling zijn. Anita: „We hebben het altijd als leuk ervaren om tweeling te zijn. Je had altijd een vriendinnetje bij je."
En dan, na de lange opsomming van alle verschillen, komen er toch wat diep weggezonken overeenkomsten bovendrijven. Ze zijn allebei heel netjes, georganiseerd en nauwkeurig. Alles spik en span, vroeger op hun slaapkamers en nu in hun eigen gezinshuizen. Yvonne: „We weten van elk laatje wat erin zit." Anita: „Heerlijk vinden we dat." En ze houden allebei van 'een feestje en een wijntje'.

Vrouwenhuishouden

Vader had het soms wel een beetje zwaar met vijf vrouwen thuis. Dan ging hij maar boven voetballen kijken wanneer de dames samen in de huiskamer voor Goede Tijden Slechte Tijden zaten. En er werd heel kritisch op zijn kleding gelet. Met de komst van schoonzonen verbeterde die situatie voor hem.

„Moeder bepaalde, zij gaf ons straf. Vader was veel makkelijker", zeggen ze over de rolverdeling vroeger thuis. Hun moeder had voor haar dochters ook een leeftijdsgrens gesteld: met 25 jaar de deur uit. Dat lukte Anita ruimschoots; zij ging al op haar 22ste samenwonen. Yvonne gebruikte het volledige tijdsbestek en was 25 toen ze het ouderlijk huis verliet. Ze trouwde eerder dan haar zus die in weerwil van de lokale cultuur eerst jarenlang samenwoonde. Daar hadden hun ouders geen enkel probleem mee.

Gezamenlijk feest

Het contact tussen de tweelingen is altijd nauw gebleven. Dat hun mannen het ook goed met elkaar kunnen vinden, helpt daarbij. De band tussen de gezinnen is close. Ze wonen bij elkaar in de buurt, in Bunschoten-Spakenburg natuurlijk. Samen op vakantie gaan, is er vanwege praktische obstakels nog niet van gekomen, maar dat zou zo maar kunnen gebeuren. Maar de band tussen de vrouwen in de familie Klarenbeek is nog hechter. Zo gaan de vijf regelmatig samen op verrassingsweekendjes, en op vakantie. Dat gebeurde al toen Yvonne een half jaar in Oslo studeerde. Het werd een 'women only' stedentrip. En binnenkort trekken de vijf vrouwen er weer op uit: vijf dagen naar een zonnige bestemming, omdat hun moeder zestig wordt. Alleen de jarige weet waar de reis naartoe gaat.

'Achteraf was ik liever op kamers gegaan'

Om de tien jaar geven Yvonne en Anita samen een feest waarop alle verschillende vriendengroepen (ook die van hun mannen) samenkomen. Op 22 juni is de volgende editie, die dag worden ze dertig. Café Thuus hebben ze al afgehuurd voor een groot verjaardagsfeest met een thema dat begint te leven bij de genodigden, en voor de jarigen al drie decennia een heuglijk feit is: 'tweeling'. Voor die gelegenheid trekken ze waarschijnlijk weer eens dezelfde blouse aan.